

Sobota 15.8.2009

Letošní čtvrtý ročník běhu "Ve stopě Jizerské 50" by se mohl také nazvat "konec a začátek". Konec proto, že tento ročník byl poslední pod tímto názvem! Ano, skutečně je to tak! Nechci aby mě kdokoli obviňoval, že zneužívám jména závodu Jizerské 50. Natolik si Jizerské 50 vážím, že by mě to ani ve snu nenapadlo. Název "Ve stopě Jizerské 50" vznikl zcela náhodně když jsem se rozhodl zaběhnout si tuto trať v létě. A když něco končí, tak také většinou něco nového začíná. Od příštího roku se tento běh bude jmenovat **"Jizerský ultramaraton"** a s největší pravděpodobností dozná změny i trasa tohoto běhu. Opět to nebude závod, ale spíše, tak jak to nazvala dvojnásobná účastnice Šárka, sportovně-společenská akce. Je příjemné setkat se s milými lidmi, při běhu si popovídat a v cíli vidět spokojené tváře všech účastníků.

Letos se nás na Bedřichově sešel rekordní počet. Běžců bylo devět, stejně jako v roce 2007, ale bohatý byl náš doprovod, osm cyklistů a jeden účastník na koloběžce. Postaráno o nás běžce bylo tedy královsky. Na trať jsme vyběhli s malým spožděním, když jsme jako každý rok čekali na Miloše. Na to jaké začínalo být teplo, jsme hned od začátku zvolili celkem svižné tempo.

Možná i to způsobilo, že se poměrně brzy začaly objevovat problémy. Již v prvním stoupání měla drobné problémy s křečí lýtky jediná účastnice Šárka, ale zvládla to. V pohodě jsme proběhli kolem zámku na Nové louce a mířili na Kristiánov. Tady nastaly Pavlovi potíže, křeče do břicha nejsou nic příjemného a rozhodně se s ním nedá běžet 50 km. Po šesti kilometrech to Pavel balí a otáčí se zpět k Bedřichovu. Křeče zvítězily! To ještě netušíme, že tento den nebude přáno více borcům. Zhruba po 11 kilometrech jsme vystoupali na Knajpu a odtud, stále poměrně svižně, pokračovali Kasárenskou směrem Jizerka. Na Mořinu pod Bukovcem jsme dorazili ještě poměrně v pohodě, dali jsme si tu první větší občerstvení, někdo i pivo a kafe a potom pokračovali k Panskému domu na Jizerce, kde se odbočuje zpět k bunkru. A tady nastaly další problémy. Mě a Milošovi začali tuhnout stehna. Miloš to ještě rozhýbal, ale jak se později

ukázalo, stejně to nebylo ono. Já jsem si v jednu chvíli také myslel, že je to už v pohodě, ale při stoupání k bunkru si zadní stehení sval postavil hlavu a při každém odrazu neuvěřitelně bolet. Tady mi postupně všichni mizeli v dáli a mě čekalo trápení na dlouhé panelové Promenádní cestě. Tu jsem téměř celou šel a seběhl jsem jen z kopce na Smědavu. Doprovázela mě na kole manželka a přemlouvala mě, abych to zabalil a na kolo si sedl já.

Paličatě jsem vzdoroval a myslel si že bolesti ustanou, ale to byl omyl. Kopec ke Knajpě jsem spíš vyškrábal než vyšel a po občerstvení jsem si skutečně na vypůjčené kolo od Honzy Kumsty sedl a přes Kristiánov sjel zpátky na Bedřichov. Honza se převlékl do běžeckýho a za doprovodu Vládi na koloběžce, běžel přes Krásnou Máří, Hřebínek a Novou Louku do cíle. V době kdy já sedal na kolo byli ostatní běžci dávno v trapu a ukrajovali další kilometry z padesáti kilometrové porce. V cíli jsem se dozvěděl, že i Milošovi se problémy vrátily a trasu si musel na Hřebínku zkrátit. Ostatní statečně bojovali a spokojeni dorazili do Bedřichova. Jsem rád, že i přes některé problémy, se to všem líbilo, pro některé to byl první ultramaraton, který si zaběhli. Děkuji všem za účast, cyklistům za podporu a mému synovi Martinovi za fotografie z celého běhu. Doufám, že se v příštím roce již na Jizerském ultramaratonu opět sejdeme.

Kliknutím na fotografii se otevře v novém okně ve větším náhledu.